

HARLEQUIN®

King

MAUREEN
CHILD

MILJARDÄRI
VANG

008
DEISEMBER

1. peatükk

“Oh issake, ma olen v a n g l a s!” Debbie Harris haaras mõlema käega kongivarbadest kinni ja raputas neid ägedalt. Need lõgisesid kergelt ja heli kajas pelutavalt vastu. “Ma olen k u r j a t e g i j a ! Ma sattun k r i m i n a a l r e g i s t r i s s e !”

Debbie surus lauba vastu varbu. Hirm pitsitas ta kurku nii, et ta sai vaevu hingata.

Hea küll, Deb, sõitles ta ennast, võta ennast kokku. See on vaid eksitus. Kõik laheneb kobe. Taevas hoidku, sa pole vanglas!

Välimuselt sarnanes kong rohkem Mayberry kui Oziga. Lubjatud seinad olid puhtad ja kiiskavvalged ning koikut kattis punase-valgeruuduline vatitekk. Ühes seinas olid tool ja laud ning teises vaheseinaga eraldatud klosetipott ja kraanikauss. Kõrvalkong oli tühi ning tema ja valvuriruumi vahel oli suletud uks.

Debbie põrnitses ust, sest muud targemat polnud tal teha. Ta luku taha pannud mees, oli olnud küll väga viisakas, kuid teda ei huvitanud põrmugi, mis Debbiel öelda on. Ta sulges lihtsalt ukse ja jättis naise juurdlema, mille pagana pärast ta siia sattunud on.

Teisel pool trellitatud akent säras sinine troopiline taevas, kus sõudsid üksikud valged pilvelaevad. Päikesekiired langesid kuldsete triipudena kongi punaseks värvi-
tud tsementpõrandale. Debbie toetas otsmiku viivuks

vastu külmi trelle, sulges silmad ja meenutas oma siiasattumist.

Pärast ligi neli nädalat kestnud puhkust erasaarel asuvas muinasjutulises Fantaasia-nimelises kuurordis oli ta pakkinud kohvrid, et lennata tagasi koju. Tagasi Long Beachile Californias. Aga siis ilmnes, et ta ei pääse kuskile.

Ta oli läbinud hommikul lennujaama turvakontrolli nagu kõik teised Fantaasiast lahkujad. Järjekord oli pikk isegi selle väikese saare kohta. Kuni kohvreid kontrolliti, astusid nende omanikud läbi metallidetektori.

Seejärel jõudis ta tolliametnikuni ja edasi läks juba kõik allamäge. Ametnik vaatas ta passi ning Debbie nägi, et mehe naervad pruunid silmad muutusid külmaks. Mees vaatas talle otsa, kontrollis uuesti nime ja kortsutas kulmu.

Kuigi Debbie teadis, et ta pole teinud midagi seadusevastast, oli tal tunne nagu juveelismugeldajal. Teda läbis midagi süü- ja muretunde taolist. Kui ametnik andis aga mundris politseinikule märku ta kõrvale kutsuda, tundis ta juba tõelist hirmu.

“Mis lahti?” küsis Debbie, vaadates otsa politseinikule, kes oli naisel õlast kinni võtnud ja talutas teda nüüd küsitluseks kõrvale. “Milles probleem? Kas te võiksite öelda, milles asi?”

Mees ei öelnud sõnakestki, kuni nad olid rahvahulgast eemaldunud. Nüüd arvavad kõik, et ta on terrorist või jumal teab kes.

“Kas te olete Deborah Harris?”

Ametniku hääl oli vaikne, kuid nõudlik.

“Jah.”

“Ameeriklane?”

“Jah,” Debbie ei julgenud inimeste poole vaadata, kuid tundis nende pilkusi endal. Ta ajas lõua ette, selja sirgeks, ja püüdes säilitada vihast väarikust, vaatas küsitlejale otse silma sisse.

Seda pole sugugi kerge teha, kui oled surmani hirmunud.

Ta tahtnuks hüüda. “Ma pole midagi teinud!”, kuid tal oli tunne, et keegi ei usuks teda niikuinii.

“Teie passiga pole kõik korras,” ütles ametnik.

“Mida? Mis pole korras? Mismoodi? Siia saabudes polnud sel midagi viga.”

“Ma tean ainult seda, mida tolliametnik mulle ütles.”

“See on naeruväärne,” Debbie üritas passi mehe käest ära võtta, ent mees tõmbas käe järsult eemale. See kiire liigutus ei töötanud midagi head. “Kuulge, ma ei tea, mis siin sünnib, kuid ma pole teinud midagi halba ja ma pean jõudma lennukile.”

“Kahjuks täna küll mitte,” ütles politseiametnik pead raputades. “Olge nii kena ja tulge kaasa.”

See polnud kutse.

See oli käsk.

Debbie kahetses, et ta ei olnud lahkunud Fantaasiast eelmisel nädalal koos oma sõprade Janine'i ja Caitlyniga. Kui ta parimad sõbrannad oleksid praegu siin, ei muretseks ta üldse. Janine ütleks midagi vaimukat ja Caitlyn võluks tollimehe ära. Kolmekesi koos suudaksid nad selle probleemi hetkega lahendada.

Kuid mõlemad sõbrannad on juba tagasi kodus ja valmistuvad kahtlemata pulmadeks. Issand, oli see alles hull kuu! Nad tulid kolmekesi Fantaasiasse, et veidi laristada.

Kõik kolm olid olnud kihlatud ja neid kõiki oli eelmise aasta jooksul maha jäetud. Nii nad siis otsustasid, et kulutavad luhtaläinud pulmade jaoks hoitud raha enda peale. Nad olid väga mõnusasti koos aega veetnud, kuni kolmiku lahutas Janine'i ja Caitlyni armsamate saabumine.

Caitlyn oli kihlunud oma ülemusega, kelle eest ta oli siia põgenenud ja Janine... Debbie ohkas nukralt. Ta oli rääkinud Janine'iga alles eile ja kuulnud, et ta inglasest armuke oli järgnenud talle Long Beachile, et Janine'i kosida. Nüüd valmistus Janine Londonisse kolima, Caitlyn abiellub mehega, kelle sarnasest ta ema oli alati unistanud, ja tema, Debbie, läheb ilmselt vangi.

Just. Sõbrannad leidsid oma armastuse ja tema panakse pokri.

Elu on tõesti "ilus".

"Siin peab olema mingi eksitus," ütles Debbie ja ajas sõrad vastu, kui laitmatult valges mundris politseinik püüdis teda terminali uksest välja pukseerida. "Kui te vaid veel kord kontrolliksite..."

"Pole mingit eksitust, preili Harris." Mees oli pikka kasvu, piimašokolaadikarva naha ja pruunide silmadega, mis uurisid teda nagu mingit huvitavat putukat. Ta oli ka tugevam kui pealtnäha tundus. Debbie katses tema haardest lahti vingerdada olid määratud nurjumisele. "Ma

töötan saare turvateenistuses. Te peate minuga kaasa tulema.”

“Aga minu pagas...” Debbie heitis pilgu üle öla väikese sagimist täis lennujaama poole.

“Olge mureta, need võetakse lennukilt maha.” Mehe hääli oli meloodiline, ent pilk tõsine. Ta hoidis Debbie õlast ikka veel kinni – juhuks, kui neiu peaks üritama põgeneda.

“Ma olen Ameerika kodanik,” tuletas Debbie mehele meelde, lootuses et sellest infokillust on abi.

“Jah,” vastas mees ja surus ta puna-valgesse džiiipi, “ma tean seda.”

Kuni mees läks teisele poole autot, et rooli istuda, mõtles Debbie korraks, et hüppab džiiibist välja ja pistab jooksu. Aga kuhu? Kuhu on tal põgeneda? Nad on saarel. Ainus tee pääsemiseks oli laev või lennuk. Ta vajus istmel veel enam kõssi, ootas, kuni mees autosse istus ja küsis: “Milles asi? Kas te võite mulle vähemalt seda öelda?”

Mees heitis talle kaastundliku pilgu, kuid raputas pead: “Ma pean teatama oma ülemustele. Nemad otsustavad, mida teha.”

“Kes nemad?”

Mees ei vastanud, vaid käivitas mootori ja juhtis auto pikale teele, mis viis Fantaasia jalamil laiuvasse külla. Tuul pani Debbie silmad vett jooksuma, kuid ka pärispisarad polnud kaugel. Ta kõht korises, peopesad higistasid ja hirm pitsitas kurku.

Ta oli täiesti ükski.

Tal polnud aimugi, mis temast saab.

Debbie ohkas, tõrjus mälestused eemale ja vaatas ringi, et võidelda senini ta sees pesitseva hirmuga. Nüüd on ta kaks tundi siin kongis istunud. Ta pole kedagi näinud. Tal ei lubatud helistada.

Millised seadused võiksid olla ühel erasaarel? Ja kas temal endal on mingeid õigusi? Keegi ei räägi temaga. Kedagi ei huvita, et ta istub luku taga. Tundus, et nad panid ta luku taha ja unustasid täielikult.

“Nende poolest võin ma siia surra,” pomises ta endamisi ja põrnitses suhteliselt mugavat kongi, just nagu oleks see maa-alune koobas, mille rõskusest hallitanud seinal ripuvad ahelad. “Surra ja mädaneda. Ja keegi ei saaks sellest teada. Mitte keegi ei imestaks, mis minuga juhtus ja...”

Ta jäi poolelt sõnalt vait ja taltsutas oma kujutlusvõimet: “Taevas hoidku, Deb! Ära kaota mõistust! Janine ja Cait hakkavad sind otsima. Ja sa pole maamuna pealt kadunud. Ega mingi Zenda vang. See kõik on vaid eksitus. Sa oled varsti kodus.”

See kõlas julgustavalt.

Oleks see ainult nii!

Väljast kostis hääli. Need olid summutatud, kuid vähemalt pole ta enam üksi siin hüljatud paigas.

“Halloo! Halloo?”

Ta haaras taas trellidest kinni ja raputas neid ägedalt. “Kas seal on keegi? Ma tahan helistada! Ma tahan k e l l e g a g i rääkida!”

Välimine uks avanes aeglaselt ning Debbie hingas sügavalt sisse. Ta peab enda eest seisma. Ta nõuab, et

teda lastaks saareomaniku jutule. Nõuab, et nad lahendaksid selle segaduse ja laseksid tal minna. Tuleb jätta see enesehaletsemine. Asuda võitlusse. Ta on juba aastaid harjunud enese eest seisma. Ja praegu pole õige hetk alla anda.

Ta valmistus kõige vastu – mis iganes see siis on. Vähemalt uskus ta nii. Aga ta poleks ealeski osanud arvata, et näeb meest, kes astus uksest sisse ja silmitses teda oma roheliste silmade karmi pilguga.

Mehel olid jalas mustad püksid ja seljas pikkade käistega valge särk, mille kraenööbid olid lahti. Ta pruunid päikesest triibuliseks pleekinud juuksed ulatusid pea-aegu õlgadeni ning kui ta naeratas, tundis Debbie kuuma hoogu, mida ta polnud kogunud peaaegu kümme aastat.

“Gabe?” suutis ta vaevu sosistada ega uskunud oma silmi. “Gabriel Vaughn?”

“Tere, Debbie!” vastas mees, hääl sama sügav nagu Debbie mälestustes. “Pole kaua aega näinud.”

Debbie pilgutas silmi ja jälgis, kuidas Gabe astub kergel sammul kongi poole. Hoolimata oma täbarast olukorrast, valdasid Debbie tundeüllased mälestused sellest, mida tema ja Gabe olid kunagi jaganud. Ta ei saanud sinna midagi parata. Ainuüksi Gabe'i nägemine tegi olematuks kõik vahepealsed aastad ja tõi silme ette viimase õhtu, mil nad olid koos olnud.

Õhtu, mil Gabe oli teda naiseks palunud.

Õhtu, mil Debbie oli keeldunud ja minema kõndinud.